

גבעת-חיים

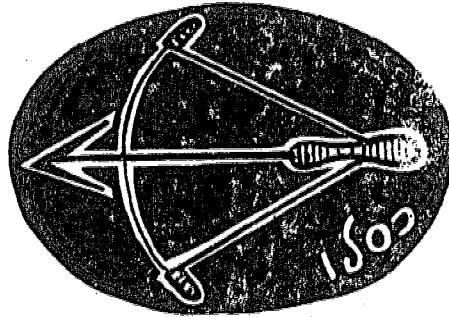
25

עלון פנימי

הקיבוץ המאוחד

עלון מס. 1021

ה' כסלו תשל"ד
30 נובמבר 1973

*****
+   נשוא   +
*   ל ע י ר י ח ד ג ן   *
+   להולדת הבן הבכור   +
*   ברכות חמות לבלומה ואפרים ומשפחותיהם   *
+   להוריו ולמשפחתו של ישראל - בנען.   +
*****

רשימת השאלות

עם הגרעין

שאלה: אבנר, לפני שניגש לשיחה עם כל הגרעין - מי אתם חברי הגרעין?

אבנר: אנחנו גרעין "יורם" על שמו של אחד מחברינו שנספה בתאונת דרכים חודש לפני הליכתנו להכשרה כאן במשק. רוב רובנו יוצאי תנועת "מכבי הצעיר" מכל סניפיה בארץ ובתוכנו רבים ממדריכיה ופעילה של תנועה זו. רובנו סימנו בית-ספר היכון ועברנו בחינת בגרות. אחדים למדו בבתי ספר מקצועיים, יוצאי נתניה מתורים קבוצה קצת יותר גדולה, משם יש בגרעין 15 חברים. מגדרה ישנם 5 חברים. הורינו שייכים בדרך כלל למעמד הבינוני. אלה בגדרה חקלאים ובעלי עיסוקים, אלה בנתניה, למשל, בעלי חנויות וכדומה. הארגון שדואג לנו בהתישבות הוא "האיחוד החקלאי" אליו מסונפים מושבים רבים כדוגמת "שבי ציון" ועוד. אנחנו הגרעין השני של התנועה אבל הראשון התפרק וכבר לא קיים. התנועה תולה בנו תקווה רבות. תנועתו "מכבי הצעיר" מחנכה לחלוציות ולהגשמה אבל היא תנועה בלתי מפלגתית.

שאלה: מה אומרים הוריהם להליכתכם להכשרה. בקיבוץ?

אבנר: ישנם הורים שהתנגדו בהחלטה ורק מחוסרי-ברירה השלימו וישנם הורים רבים שמעודדים את ההליכה לגרעין - רציתי עוד להוסיף משהו בנוגע לשאיפותינו בגרעין: היעד שלנו הוא האחזות הנח"ל מכורה אשר בכיקעת-הירדן. הוחלט סופית שישוּב זה יהיה מושב. (בינתיים החאספו במועדון שלהם רוב חברי הגרעין ומכאן חשיחה עם כולם).

שאלה: איך הרגשתם במשק עד לפרוץ המלחמה?

ראובן: לא הרגשנו טוב. לא מלאנו תפקיד. היינו צדדיים לגמרי.

שאלה: איך לעשרת הכללות. הרגשתו של כל אחד אינדיבידואלית ושונה מאוד. זה גם תלוי בענף ובחברי המשק איתם עובדים וזה תלוי בעבודה אותה מטילים עלינו. אריאלה: אז לא היו לנו עבודות קבועות ולפי כך חסר לנו יחס לעבודה. כל אחד נמצא במצב חדש, בלתי רגיל והתערדרו המון בעיות. עבדנו למשל, בחדר-האוכל וחברי המשק לא התייחסו יפה אלינו. היחס אלינו השתנה מאוד.

דוד: זאת קביעה נורא אישית. הרי כל חבר במשק התייחס אלי אחרת. אריאלה: התקופה הראשונה כאן הייתה לנו קשה. היו אלה ימי גיבוש הגרעין. הייתה זאת תקופה של הסתכלות. אין לדון את הגרעין לפי התקופה הראשונה, רק כיום אפשר לסכם משהו על הגרעין שלנו.

ירוחם: המצב הפנימי היה קשה. גמרנו יום עבודה - וזהו. לא היו חיי חברה. הייתה הידרדרות כללית. כעת המצב אחר לגמרי. המלחמה הצילה אותנו.

אבנר: אין לשכוח שלא הכרנו איש את רעהו. היו כאן גם כאלה שכלל לא התאימו לחברה ונפלטו. לא המלחמה הצילה, אלא נסיוננו בחיים גבר. כמוכן, מצבנו במשק השתפר במלחמה. היום אנחנו ממלאים תפקידים בעבודה וזה שינה את מצבנו. חברי המשק התייחסים אחרת. אז היה יחס כזה: כאשר חבר הגרעין נכשל - כל הגרעין נכשל בעיניהם. ירוחם: בגלל אחדים מבינינו, הוציאו שם רע על כל הגרעין!

שאלה: מה השתנה, מה מצבכם במשק ומצבכם הפנימי היום?

שאלה: קודם התייחסו אלינו בקיבוץ כמו למחנה עבודה. עכשיו, במלחמה, הכל השתנה. זו הפעם הראשונה שאנו מהווים גורם רציני בעבודה והדבר שינה את היחס אלנו לטובה.

דוד: כעת ההרגשה היא שאנו באמת חודמים משהו וכעת אנחנו מתאמצים בעבודה. יוסף: כל זאת תוצאה של מצב החירום. גרעין אחד ובזמן אחר אינו גורם כל כך חשוב במשק. לדעתי מגיעים לכל גרעין מקומות עבודה קבועים. לדעתי היחס הכללי אל הגרעין לא היה טוב. אילמלא המלחמה מה היה כעת גודלנו כאן?

אריאלה: יצא לא צודק. לא המשק אשם במצב הפנימי הגרוע שהיה אז אצלנו. אריאלה: זה לא המשק - אבל המלחמה ביגדה אותנו. אתם זוכרים כמה פעמים החבר'ה בבוקר לא קמו לעבודה? כיום כולם קמים ויש סיפוק מהעבודה ולמדנו מה זה מוסר עבודה, דבר שחסר לנו לפני המלחמה.

דוד: זאת מהפכה שהתרחשה אצלנו. כבר איננו כל כך קטנוניים. התחלנו להעניין בנושאים משותפים ובפעילות חברתית. כגם התנועה שלנו התחילה להעניין בנו. באו לבקר, שולחים מרצים וכסף. כל זה ביחד שיפר את מצבנו הפנימי.

אריאלה: כל זה נכון, אבל - המשק הזניח אותנו. בתוך כל המהומה של פרוץ המלחמה שכח אותנו. ראובן אחר, המדריך, שעזר לנו הרבה, החגיגים. ואין במקומו.

שאלה: יש לכם יחסים חברתיים אחרים העבודה עם חברי המשק? עם בני המשק? עם מתנדבים?

דוד: גם הקשרים החברתיים השתפרו, יש קשר גם לחברי המשק הצעירים, גם לבנים ולמתנדבים. יש מסיבות וויקנודים. דואים טלביזיה. מבקרים הדוית. אחדים מאתנו מאומצים במשפחות, אבל לא רבים.

שאלה: אחס לפני הגיוס לצבא. מה היחס שלכם לצה"ל אחרי המלחמה הזאת?

אילן: משהו השתנה. קודם ר' שנו בסחורן. חשבנו שלצה"ל קל להחגבר על הערבים. במלחמה נוכחנו לדעת כמה הם רבים וחזקים וכמה עזרה הם מקבלים והחברד שאיננו מסוגלים לנצח לבדנו. שגם אנו חלויים באחרים. כעת כל העולם נגדנו. והנפס הפך לגורם קובע נגדנו. ובסך הכל אנו עם קטן.

אלי: הנצחון במלחמת ששת הימים השכיח את מצבנו המדיני. עסקנו רק בבעיות פניים: שביחות, עבודה ערבית, פרוספריטי. התנפלות צבאית ערב הפתאומית היתה הפתעה גדולה ולא חסר הרבה והיו מוחצים אותנו. אילמלא המחדלים אצלנו - יכולנו למנוע כשלונות וקורבנות. במזל ובחסד יצאנו מזה. אבל עכשיו עלינו לחשוב יותר על מצבינו כמגמה להיות בלתי תלויים באחרים. צריך הרבה יותר לפעול למען עצמאות ביטחונית וכלכלית ולמען אחדות העם. עד עכשיו אין לי הסבר מדוע לא היינו יותר מוכנים. איפוא הייתה הממשלה? כיצד צה"ל נתן לחצות את התעלה. למה סבלנו כל כך הרבה אבידות?

ירוחם: רק ע"י מכה ראשונה מצדנו לערבים יכולנו למנוע את מה שקרה. אבל מצבנו המדיני לא איפשר לנו לעשות זאת, למרות שידענו שיתקיפו אותנו.

אלי: אם ידענו למה לא חיזקנו לפחות את המעוזים ואת המוצבים שלנו? מוטב היה מצב חירום לפני המלחמה - כמו במלחמת ששת הימים - מאשר כעת אחרי המלחמה, כי אז היינו חוסכים בקורבנות!

זאביק: לא היה מחדל של מודיעין אלא מחדל מדיני. המנהיגים שלנו זלזלו בערבים. שאול: זהו ויכוח טחמי, כי איננו מקיאים בעובדות. לא אנו מסוגלים לחקור מחדלים. - אני לא איבדתי את אמוני בצה"ל. גם במלחמה זו צה"ל הוכיח את עצמו. אלך לגיוס מחורן אמון מלא בצה"ל. הכרתי לחזק את צה"ל.

ישראל: למדנו הרבה במלחמה הזאת ובגרונן הרבה. המסמעות של המוות ברורה יותר. אנו כעת אנשים רציניים יותר. גם במשפחותינו נפלד קורבנות.

ישראל: זה לא נכון לבקר עכשיו את צה"ל. זהו צבא נפלא וחזק. המחדלים לא היו צבאיים אלא פוליטיים.

אלי: לא את הקו הראשון צריך היה לחזק, אלא דוקא את הקו השני כדי לסגת אליו מיד בהתקפה הישראלית ולמנוע קרבנות שוא. בקו השני, המוכן מראש, אפשר היה להחזיק מעמד עד לגיוסו המלא של צה"ל. צה"ל הוא צבא מצויין. לא איבדתי את אמוני בו! כאיזה מצב לחמו במעוזים ובמוצבים ואיך עזרו את התקדמותם של המצרים עד אשר ביצענו גיוס והתארגנות.

אבי: נכון שצה"ל ראוי לכל האמון. אבל צריך היה לסגת לקו מוכן מראש ולא להיחרג! דאובן: איזו טעות פוליטית! הרי לא פתחנו במלחמה ומה זה עזר? כולם נגדנו וכולם טוענים שוב שאנו החוקפנים. אילו פתחנו - היינו מפסידים את עזרתה של ארה"ב.

אריאלה: איננו יודעים את הפרטים. עלינו לשחק בינתיים ולא לבקר סחם. - רצייתי להגיד שהלכתי להכשרה ללא התלהבות. אבל היום יש לי אידיאל! ההיאחזות במכורה שבבקעה. ורד: אל נא נשתק את הויכוח הזה על המחדלים. מעניין אותנו מה קרה. שבתה חופשית - אין זאת מלחמת יהודים ואין זו השמחה הודית!

אילן: המחדל היה לא רק מדיני אלא גם צבאי. זרקו את החיילים לאש רק כדי לעצור את האוייב. הסנקים שלנו לא היו מוכנים. החיילים נשארו בלי נשק וחמושת, כמו כובות. הם לא נסוגים ללא פקודה. כל האחריות על מה שקרה היא על הפיקוד בלבד.

אריאלה: לא רצייתי להשתק, אבל אין טעם בוויכוחים ללא ידיעה העובדות. הם לא תורמים. הם רק גורמים לפסימיות. נעזוב את העבר. חשוב מה יהיה.

יוסי: היה אצלנו ויכוח אחד: במה נוכל אנו לעזור במלחמה? חשבנו לעלות לרמה-הגולן ולעזור ול:קן שם בישובים. אבל ראינו שאנו נחוצים כאן. אני מזדהה עם הדרך של נח"ל זאת היא יחידה מובחרת. ראינו שבמלחמה הגורם המכריע הוא סנקים ותותחים. לכן גם על הנח"ל ללכת לשריון. הדיון על המחדלים מוגזם. כעת אנו אחרי המלחמה ומטריד במיוחד שמצבנו המדיני החדרד. כיום הנפס מנצח אותנו. עלינו לחשוב על דרכים חדשות ועל פתרונות חדשים בשטח המדיני.

שאלה: מה לדעתכם הסיכויים להגיע ל ש ל ו ם ?

ורד: אינני יכולה להשלים עם התפיסה שאין סיכוי לשלום. אני מודה שההרגשה הכללית היא: כעבור כמה שנים תפרוץ שוב מלחמה. ואני שואלת: איך אפשר לחיות ככה כל הזמן?

לאה: גם אני פסימית, לא מאמינה בשלום. אפילו שיהיו חוזים אין לסמוך עליהם. במדינות ערב מחנכים את הילדים לשנא אותנו. גם בחור מדינת ישראל שונאים אותנו הערבים. למה נגיע? הרי יהיה פחד לצאת לרחוב!

הגר: רק בישראל אנחנו רוצים שלום. אנו עייפים מאוד ממלחמות ומקורבנות. הערבים רוצים שטחים בחזרה, רוצים "הסדר" אבל לא שלום של אמת.

ירוחם: יש להבדיל בין מה שרוצים המנהיגים הערביים לבין מה שרוצה העם הערבי, העם לא רוצה ללחום. העם לא שונא אותנו. אולי כיום הוא כן שונא, אבל אחרי שנתיים של שלום ישתנה היחס של העם אלינו.

עודי: מה הם עור-רוצים! את הכבוד החזירו לעצמם. מותר להם כבר לדבר איתנו על שלום. אלי: לדעתי יש סיכוי לשלום כיוון שנשפך דם רב משני הצדדים ומכיוון ששני הצדדים עייפים מאוד ממלחמות. הדם שנשפך הוא אותו דם של בני אדם שם כמו כאן. אולי השלום לא יבוא מיד אבל הוא מוכרח לבוא. אני רוצה להאמין שיהיה פעם שלום.

אפרים: הסכמי היחידים לשלום הוא בפשרה בין הצדדים. בינתיים שני הצדדים לא מוכנים לפשרה מתיקה לכת ושומרים על עמדות עקשניות. הפשרה לכוחה להיות בין העמדות וזה יתכן כעת רק על-ידי פתרון כפוי.

יוסי: אני מאמין ששלום אשירי. אולי זה גם פונקציה של זמן. הדרך שלנו לשלום אינה נכונה. ועידת שלום עכשיו בודאי שתיכשל. קודם כל בגלל שהיא תחקיים בחסות המעצמות הגדולות שואגות לאינטרסים שלהן. רק בועדת שלום חופשית ללא לחצים יש סיכוי.

עד כה ממשלתנו לא הוכיחה רצון עז לשלום. חושש אני ממעשה נמהר של מנהיגינו כדי להחזיר לעצמם פרסטיג' שאבד להם במלחמה. לכן אין סיכוי בקרוב. עלינו לוותר על הרבה שטחים אותם צריך לפרז. זה יתן בשחון יחסי ויבחון את כוונתם האמיתית של הערבים.

אשרים:

על מה ישראל יכולה לוותר, לדעתכם, למען שלום אמיתי?

שאלה:

בעד שלום אמת - ניתן ה כ ל . זאת הייתה דעתי אחרי מלחמת ששת הימים. אבל כעת המצב השתנה: ברמת הגולן ישנם ישובים שלנו. לכן יש עכשיו שטחים אותם לא נוכל להחזיר. מיד אחרי מלחמת ששת הימים הצענו שלום לערבים ואז השטחים היו עוד ריקים. כעת עבר הזמן. כעת אין אפשרות להחזיר את הכל.

אבנר:

ואני אומר שעלינו להחזיר שטחים אפילו עם ישובים חדשים כמו בביקעת הירדן. אבל לא תמורת "הסדר זמני" אלא רק בעד שלום אמיתי.

אלי:

אנחנו מתכוונים ליישב את ההיאחזות מכורה. לא אנו נקבע מה יהיה שם. כעת הנוכחות היישובית בביקעת הירדן חשובה להגברת הבטחון. אח"כ נראה. אולי ניאלץ באמת להחזיר. אולי אין כלל הצדקה ששטח זה יישאר לנו.

שאל:

אם כך - מדוע לא נחזיר גם את ירושלים? בגלל שזה "קדוש"??

אבנר:

אריאלה: כל העולם מגדיר את השטחים כ"כבושים" וחובע מאתנו להחזירם. לא יתנו לנו שלא נחזיר. למען השלום - צריך להחזיר.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

על אופן חיינו בימים אלה

על החוק

בימים כאלה יכול ציבור, כל ציבור, לפנות אל אחת משתי הדרכים: דרך ההתכנסות של כל אחד בעצמו והשקעות במחשבותיו ובבעיותיו כאשר כל היחור מושאר לחסדי המקרה והאילתור, או דרך ההתאם המאורגן להמשך החיים על כל או מרבית תחומיהם וגילוייהם.

הסיבות והמניעים לפנות אל הדרך הראשונה מצויים כיום. בעוצמה גדולה בארץ ואף בישובים קיבוציים. חיי היומיום עמוסים במתחים, במצוקות, במועקה ואף בחרדה. הגורמים לכך ידועים ואין צורך לפרט. עם פרוץ המלחמה התארגן המשק במהירות והתארגנות זו הוכיחה את עצמה במרבית התחומים והמקרים. היתה זו התארגנות לטוב קצר לפי דרישה הרגע והשעה. כיום נראה כי המצב הנוכחי, כאשר מרבית החברים הצעירים מגוייסיים יימשך חודשים מסוד. גם אם אתבדה (ואני מקווה שאתבדה), זוהי האשדות שלקראתה אנו צריכים להתכונן ולהיערך. לכן מתחייב עתה שלב חדש בהתארגנותנו בכל התחומים. הסידורים שהתבססו עד כה במידה רבה על אילתור, חייבים לעבור תהליך של שיפור באמצעות מחשבה ופעולה לטוב ארוך יותר. במידה ולא נפעל בכיוון זה, קיימת האפשרות שנגלוש לדרך שתארת בתחילת דבריך, דרך שתוביל אותנו למצב של דפיון שיכה אותנו, בסופו של דבר, כקולקטיב וכיחידים.

התחלנו כבר לעלות על הדרך השנייה, דרך ההתאודות והמאמץ המאורגן ועלינו להמשיך בה. בתחום הכלכלי ברור לנו כבר עתה כי נגרם לנו נזק. בימים אלה נמצאת בשלבי הכנה ועיבוד חוכנית משק המוחתמת למצב החדש, אשר תובא בקרוב לדיון והחלטה באסיפה. לא יהיה מנוס מווייתור זמני על כמה דברים שרצינו לעשותם וכמה דברים שהודגלנו בהם, אם כי לא נראית כרגע ירידה דרסטית ברמת החיים.

הגעתה כבר המחשבה על הכנה חוכנית לויסות כוח אדם בהתאם לצרכים הנוכחיים. בזמן הקרוב נצטרך להכניז ולהביאה לציבור. הגיוס לא פגע במידה שווה בענפים השונים. וויסות מהיר נעשה עד כמה שידוע לי, בימי המלחמה הראשונים. יש לבדוק את המצב ביסודיות ולהציע שינויים.

בתחום החברתי התחלנו בפעולה לחידוש הפעילות בוועדות כפי שאפשר כבר לראות ביומן הזה. פעולה זו חימשך. יש חשיבות רבה לעבודה הקינה של ועדות ביישוב קיבוצי, הן מבחינת העניינים שיש לטפל בהם (שחלקם לא נעלם גם בעת המלחמה וחלקם צף ועולה עתה מחדש), והן מבחינת תחושת הציבור שהמשק והחברה קיימים ופועלים. תחושה כזו מוסיפה כוח לעמוד בקשיים ואף להתגבר עליהם.

גם בתחום התרבותי, אשר התעורר באופן ספונטני כמעט בימי המלחמה, יש עתה פעילות לתכנון החודשים הקרובים במגמה להמשיך בקיום ערבי הצוותה, לקיום החגים, לאירגון חוגים, לעריכת הרצאות, להנאת מופעים וכך הלאה, חיי חרבות ובידור כיום מעורדים בעיות, כי לא הכל יכולים עתה לקחת בהם חלק. לכן צריכות השמחה וההנאה להיות מאופקות יותר מאשר בעבר, אבל אין אפשרות לוותר עליהם. הווייתור עליהם לזמן ממושך יש בו סכנות מוראליות רבות ואין בו תועלת או עזרה לאיש.

אנחנו צריכים להמשיך ולחיות את חיינו במלואם, עד כמה שאפשר. אין בכך התעלמות ממה שקרה. אני מאמין שנעזור בכך לכל אחד מאתנו, אם בטווח הקצר ואם בטווח הארוך יותר. זה לא פשוט, אך לנו כישור קיבוצי יש אפשרות לעשות זאת בצורה טובה, בגלל חיי היחד והשיתוף והאפשרות לסייע לכל הנזקק לסייע. אני בטוח ביכולתנו לעשות זאת, אם ניתן על כך את הדעה ונגייס את הכוח ואת הרצון.

בימים כאלה, בעיקר אם הם נמשכים לאורך זמן, יכולים לצוץ על פני השטח גם גילויים שליליים של חוסר נבונה וחוסר התחשבות בצורכי הכלל והזולת. גם אנו לא מחוסנים מפני תופעות כאלה. לכן, ההתארגנות וההחלטה אינן רק ענינם של המוסדות וממלאי התפקידים, אלא ענינו של כל חבר. לא זה הזמן למילוי כל השאיפות האישיות ולהמשך השיגור-כמימים ימימה. ושוב, אין זה רק ענינם של המוסדות וממלאי התפקידים לומר זאת לכל אחד. הפרט עצמו חייב להיות מוכן ונכון לעשות דברים שאוחס לא עשה ולא חשב לעשות בעבר ולנהוג במידה ניכרת של דיסון עצמי.

ואכן, במקרים רבים כך הוא הדבר. יש גילויים רבים של נכונות ואף וויתור על מאויים אישיים. אם נמשיך בדרך זו, נחזק את עצמנו, כפרט וככלל, ואף ננחיל דרגמאות וערכים חיוביים לבנים הצעירים, כי מה שהיה נראה בעבר כמליצה או כחזון לימים רחוקים, הוא כיום אמת פשוטה, קרובה וקונקרטית.

אורי יזהר

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ל ז כ ר ם . . .

הם הלכו מאחור... העלמים זקופי הגב ובהירי העין... ועולם כמנהגו נוהג. יש קבלות שבת, יש סרטים וכו'... אולי נחוץ ככה. עדיין עת מלחמה, עדיין החרדה גדולה כלפי הכאות פן ירעמו שוב התוחכים. ביטויי האבל נראים כאילו מותרות.

ובכל זאת אל לנו להצניע יותר מידי את רגשותינו. אל יהיה כאבנו יבש מידי.

הם הלכו ואינם...

אנו חייבים הרבה למשפחות השכולות אך אנו חייבים חוב גדול עוד יותר למתים עצמם. אין לנו אפשרות לפרוע את החוב הזה, אלא בזכרון... וביטוי מה לזה ביטוי צנוע ומאופק.

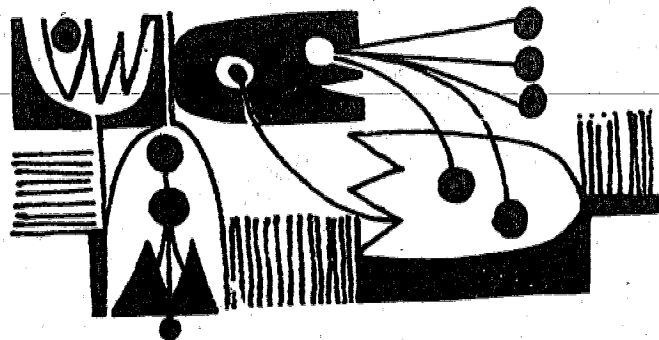
נכון, אין בזה תועלת ממשית, לא נחיה אותם ובכל זאת... נצניע אך אל לנו להעלים לגמרי את רגשותינו, את רגשות האשמה הבלתי ראציונליים אולי) של חלק מאתנו, אשר אנו המבוגרים חיים ואלה העלמים לא יראו כבר את אור העולם.

נרחק מהשבלונה בעניין עדין ורגיש זה, אך חלילה לנו לייצור אופנה חדשה.

ויהיו נא שדרות אלה שלי ביטוי לרגשותי האישיים בלבד.

קלרה המאיימי

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ח'נ'ו"ס

הצעה להרכב הוועדות במצב החירום

(מוגשת ע"י וועדת המינויים)

א. הקדמה

בשלב זה עדיין אין אפשרות לדעת עד מתי יימשך המצב הנוכחי, כאשר מרכיב החברים הצעירים מגוייסים. האפשרות שהמצב הזה יימשך עוד מספר שבועות, או חודשים, מחייבת אותנו להיערך לפעילות סדירה ותקינה, עד כמה שאפשר, של המוסדות והוועדות.

מסיבה זו מציעה וועדת מינויים הרכב וועדות למצב החירום. ההרכב המוצע מבוסס בעיקרו על הרכב הוועדות מן השנה שעברה, כאשר חברי הוועדות הנמצאים בבית, ממשיכים בתפקידם ולכמה וועדות הזקוקות כרגע לחיגבור, מוצעת חוספת של חברים. עם זאת, אומרת הוועדה: כאשר חבר וועדה או ממלא תפקיד משתחרר מהגיוס - הוא חוזר לתפקידו.

לפני המלחמה עמדנו בשלבים הסופיים של הכנת הבחירות לוועדות, שהיו צריכות להתקיים באוקטובר. בחירות אלה החקיימנה כאשר המצב יאפשר זאת. בינתיים, כאמור, מוצע ההרכב לשעה החירום.

לא כל הוועדות הקיימות במשך בימים רגילים מופיעות בהצעה המובאת כאן. הוועדה טיפלה במה שנראה לה דחוף ואפשרי עתה. מספר וועדות לא הצלחנו לאייש עדיין. השלמות והוספות יהיו בהמשך. בכמה מן הוועדות ערכנו שינויי מבנה. לדוגמא: הפרדנו את וועדת הקליטה מצוות הסגפול במחנדבים.

הציבור מחבקש לעיין בהצעה, שתובא בקרוב לאישור האסיפה. אין בכוונתנו לקיים בחירות, אלא להביא את ההצעה כמות שהיא לאישור לאחר שמיעת הערות חברים. אי לכך מתבקשים החברים שיש להם הצעות לשינויי ושיפור מבנה הוועדות, או לחוספת וועדות, או שיש להם סיבות כבדות משקל המונעות מהם פעילות בוועדה, לפנות לאורי יזהר. וועדות שעדיין אין להם מרכז יבחרו אותו בישיבתן הראשונה.

כמו כן תובא בקרוב לאישור האסיפה הצעה להרכב מזכירות למצב החירום,

ב. הצעת וועדת מינויים להרכב הוועדות:

<u>מועצת החברה</u>	<u>וועדת קני. יים</u>	<u>וועדת תרבות</u>
עדה בארי - מרכזת	צהריאלדר	לילי קליין - מרכזת
יואל קציר	אורי יזהר	דינה רמג
טלזה ויינר	רחל חפר (מ)	דליה אגמון
ישראל גלר	זאב גבעתי	נעמי משי
יואל שניר	ברוך קוגלר	דורון גורן
אריה דוד	חווה שטרן	נורית מטיאס
צבי קפלן	הדסה רפאלי	חרצה נהרי
זאב גבעתי	אליוקום הילר	מיכל פורת
יצחק מדר		אסנת בן שלום
בחיה אחר	<u>וועדת צריכה ואספקה</u>	ששי שבת
צבי מנבר	חווה אגמי	
אורי יזהר	ולטר זגר	<u>ועדת הכשרה</u>
	אפרא שלו	גינה שחר - מרכזת
	חיים שטרן	אפרת אופיר
	דורון לדרר	אהוד של
	פנחס בוצוביץ	בנימין אלוש
	אהרון מנבר	נורית ונזרול
	עלי אחר	יצחק המאירי
		רחל נהרי
	<u>וועדת קשר</u>	<u>וועדת משק וכוח אדם</u>
	שרה יבין - מרכזת	יואל קציר
	יצחק מדר	אשר צפירי
	שושנה וולף	בנימין פרנק
	שושנה שמואלי	פרנסו קליין
	שמחה הקס	אלי שלו
	אידה יונוביץ	דוב קמינסקי
	הילדה כהן	רמי פורת
	אפריים פרידמן	יצחק מגן
		חנן דניאל
	<u>וועדת מחנה ובניה</u>	זכריה בירן
	אלי בן-משה	מאיר גבדיאלי
	יעקב קופלר	יעקוב שפי
	ברוך קוגלר	רחל נהרי
	ישראל גלר	צבי מנבר
	רות בן-שלום	אורי יזהר
	רות יזהר	חנה ממלוק
	חנן דניאל	
	חיים בן-צבי	
		<u>וועדת שיכון</u>
		אברהם אופיר - מרכז
		חנה אפריים
		טיבי שחר
		צבי אגמי
		רחל חפר (מ)
		טרוקה בדר
		<u>צוות לטיפול במחנדבים</u>
		פדוה דוקטניץ
		אלכס רמג
		יעל בן-משה
		חלמה כהן
		<u>ועדת קליטה</u>
		אסתר כדורי
		סוניה הירשל
		רות אחר
		אליהו חיים
		עידית גבריאלי
		<u>אחראי לבטיחות</u>
		דוב קורן

ילדים בימי המלחמה - גן הדר
(נרשם בימי המלחמה הראשונים).

* (4) את יודעת על מה אני חולם בלילה? - על סנקים!

* (בלוש וחצי) אני לא רוצה אבא אחד. אני רוצה את האבא שלי. אנחנו מאוד אוהבים אותו.

* (5) נכון שהמצרים שמחים שאבא של גלית מת? (ומוסיפה אח"כ) - אבל הם גם מצטערים, יש מצרים שמצטערים!

* (5) אמא, את יודעת, אמריקה נורא נחמדה! - למה?

כי הם עוזרים לנו ונותנים לנו נשק.

* (5 וחצי) אולי המלחמה המפורבנת כבר תיגמר, אני לא יכולה איתה כבר. - איזה כיף לעירן שהוא לא פה! (נסע לוונצואלה).

* ימיהם נהרגו המונים. יהיה להם בית קברות מאוד גדול. אנחנו מקווים שהמלחמה תיגמר מהר ויותר הם לא ירצו לעשות מלחמה כי הם ראו שאנחנו חזקים יותר.

את יודעת באיזה יום התחילה המלחמה? ביום כיפור. וזה לא טוב, כי ביום כיפור לא אוכלים ואז אין כוח להילחם.

עושים האפלה כדי שלסורים ולמצרים לא יהיה קל לדעת איפוא יש ישובים ושלא יהיה להם קל לזרוק פצצות.

את יודעת שאם המלחמה תיגמר נוציא את הכול מהמיקלט - ונעשה מסיבה גדולה.

אני מקווה שבעוד יומיים ואפילו עוד היום תיגמר המלחמה המפורבנת הזאת.

אני נוראה רוצה שגם אבא שלי יחזור - אפילו אם זה רחוק, סיני.

לא רציתי שיהיו מלחמות. לא רציתי לחיות בזמן מלחמות. - רציתי לא להיות מכה.

אנחנו לא אוהבים מלחמות. אנחנו רוצים לחיות בשקט ושלווה בלי המלחמות הדביליות האלה סוף סוף.

אני לא רוצה את המלחמה הזאת באמצע החיים, כי אני לא רוצה להיכנס למיקלט.

בעוד כמה ימים אבא שלי יבוא לבקר אותי. אני רוצה שהחיילים שלנו יילחמו חזק-חזק ושהמלחמה תיגמר.

* הסורים רצו את רמה הגולן אז אנחנו כבשנו להם והמצרים רוצים את סיני כי הם פעם גרו שם והם לא רוצים שאנחנו נהיה איפא שהם גרו.

* המצרים כבר צריכים לפחד, אמא שלי אמרה לי.

XX

ספור

הפועל גבעת-חיים - אלופי הנוער בכדור-מים

(מחוג "מעדיב לנוער")

באליפות הליגה לכדור-מים לנוער עד גיל 18 זכתה קבוצת הפועל גבעת-חיים, לאחר שניצחה בשלושת המחזורים שהתקיימו את כול יריבותיה.

חוצאות האליפות: במחזור הראשון: הפועל גבעת-חיים - הפועל פתח-חקה 5:8, הפועל בת-ים - הפועל קריית טבעון 5:7.

במחזור השני: הפועל גבעת חיים - הפועל קריית טבעון 3:4, על פ"ת 5:8 ובמחזור השלישי הפועל גבעת-חיים - בת ים 3:11 (!) והפועל פ"ת - הפועל קריית טבעון 3:4.

#####

לרבקה וחיים רומיש
להולדת הנכד
בן לגרשון ושדה

לשושנה וולטר זגר
להולדת הנכד
בן ליהודית ואורי

מ ר ד כ י ר ו ד ו ל פ ר

שנה למותו.

מתוך מכתב של תלמיד

באתי אל מקי לגבעה-חיים, ילד קטן עם כינור גדול, נרגש ומבוהל. אצלו היו שמורים בשבילי חיוך, סבלנות והרבה אהבה, ואת כולם ידע להעניק ביד רחבה. עם שהייתי קטן, זכורה לי עד היום האוירה החרבותית והאבהית שהיה משרה על שעוריו. זכורה לי דאגתו הנפלאה להרגשתי הטובה, לבך שלא ארטב בגשם, שלא יהיה לי קר. זכורה לי ידענותו המוסיקלית שהיחה מחבלת מבלי שיתנשא או יתפאר, שמחתו על כל צליל נקי שסוף סוף הצלחתי להוציא בהדרכתו. גם כשגדלתי, כשהשתתפתי בקוארטט בהדרכתו וכשראיתי בתזמורת בני הקבוצים, תמיד היה לנו מקי סמל המוסיקאי הנאמן. הכינור ביד, החלהבות של נער לכל יצירה חדשה, לכל אקורד יפה שהיה מצטלצל באזניו, היה ממשיך בחקן בידענות. צרימה פה וזיוף קטן שם, ואף פעם לא בכעס, תמיד בסבלנות, תמיד עם חיוך. בשנים האחרונות כמעט לא ראיתיו, אבל כאז גם עתה, מדי פעם כשאני לוקח את הכינור בידי, דמותו של מקי עומדת לנגד עיני, ואני משתדל לזייף פחות, להיות יותר נאמן למוסיקה ולמקי - האדם, המוסיקאי, המורה הראשון שהיה לי.

בארי צימרן
משמר-השרון

בשבת, 1 בדצמבר 1973, בטעה 1 אחרי הצהריים
נעלה על קברו ונתיחד עם זכרו

ל א חהיה מודעה על הלוח.